

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 375/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby a ústav na výkon trestu odňatia slobody, Chorvátska 5, Bratislava, zastúpeného JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, advokátom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6Tos/60/2025 z 10. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. mája 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv garantovaných čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie, ako aj prikázal krajskému súdu prepustiť ho z väzby na slobodu. Súčasne žiada priznať mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Proti sťažovateľovi sa vedie trestné konanie vo fáze pred súdom pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 3 písm. a) a d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona čiastočne v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Trestnej činnosti sa mal sťažovateľ dopustiť verbálnou a tiež fyzickou agresiou

namierenou najmä proti poškodenej manželke a trvajúcou od marca 2023 do októbra 2023. Sťažovateľ je trestne stíhaný vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby sa mu započítava od 29. októbra 2023. O v poradí dosiaľ poslednej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 25T/35/2024 z 19. marca 2025 tak, že ju s poukazom na § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol, pretože dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naďalej trvá. Okresný súd súčasne s odkazom na § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil písomným sľubom ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti tomuto uzneseniu uplatnil sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením s poukazom na § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podľa sťažovateľa je napadnuté uznesenie odôvodnené nedostatočne, pretože na jeho podstatné námietky krajský súd neposkytol odpoveď. Krajský súd odmietol hodnotiť a skúmať dôkazy, o ktoré sa opiera dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa. Dôvod už dlhší čas trvajúcej tzv. preventívnej väzby sa determinuje predovšetkým druhom, charakterom, rozsahom a závažnosťou trestnej činnosti, ktorá sa dáva sťažovateľovi za vinu, čo je neprípustné. Ani minulé, dávna a zahladená trestná činnosť sťažovateľa, ktorá bola nenásilného charakteru, neopodstatňuje stíhanie vo väzbe. Nie je ani zrejmé, v akej trestnej činnosti by sťažovateľ mohol pokračovať. Sťažovateľ je s poškodenou, na ktorej sa mal dopúšťať tvrdenej trestnej činnosti, aktuálne právoplatne rozvedený a obaja sú od seba odlúčení. Pokiaľ ide o nenahradenie sťažovateľovej väzby miernejším opatrením, závery krajského súdu sú neprimerane všeobecné a opakujúce sa. Nie je zrejmé, prečo navrhované opatrenia (vrátane kontroly technickými prostriedkami) nie sú dostatočnou zárukou proti ďalšiemu páchaniu tvrdenej trestnej činnosti. Napokon sťažovateľ poukazuje na viaceré vyjadrenia krajského súdu uvedené v napadnutom uznesení, ktorými malo dôjsť k porušeniu zásady prezumpcie nevinoty.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. V súvislosti s námietkou nedostatku odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov o väzbe ústavný súd východiskovo podotýka, že uplatnenie právomoci ústavného súdu predpokladá výlučne skúmanie toho, či také rozhodnutie rešpektuje ústavno-procesné princípy obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba. Pri posúdení napadnutého uznesenia nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie.

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavno-právne akceptovateľné. Kasačný zásah ústavného súdu by mohlo podnieť také rozhodnutie všeobecného súdu o väzbe, ktoré by zakladalo zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bolo iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024).

6. Odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v priebehu súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 435/2023). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) uznesenia okresného súdu a napadnutého uznesenia pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu vo vzájomnej integrite a v organickej celistvosti.

7. Podstata ústavnej sťažnosti tkvie v štyroch úzko súvisiacich argumentačných rovinách. Sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť so závermi všeobecného súdnictva, pokiaľ ide o (i) dôvodnosť trestného stíhania, (ii) dôvodnosť tzv. preventívnej väzby a (iii) nenahradenie väzby menej invazívnymi prostriedkami. Napokon (iv) sťažovateľ predostiera tvrdenia o porušení zásady prezumpcie neviny prostredníctvom napadnutého uznesenia.

8. Pokiaľ ide o dôvodnosť trestného stíhania, ústavný súd poukazuje bez potreby podrobného recipovania predovšetkým na závery okresného súdu, s ktorými sa krajský súd na s. 12 a nasl. napadnutého uznesenia stotožnil. Zo s. 7 a nasl. uznesenia okresného súdu vyplývajú viaceré konkrétne poukazy na výpovede uskutočnené v trestnom konaní. Okresný súd podotkol, že trestné stíhanie sa javí ako opodstatnené a podozrenie zo spáchania stíhaných skutkov pretrváva. Dôvodné podozrenie je opreté o výpovede konkrétne a menovite identifikovaných poškodených a svedkov (██████████, ██████████, ██████████, ██████████ a ██████████), ako aj o listinné dôkazy. Okresný súd poukázal na výpoveď poškodenej (bývalej manželky sťažovateľa) ██████████, odkiaľ možno pre účely väzobného rozhodovania urobiť úsudok o správaní sťažovateľa, jeho útokoch, ich intenzite, závažnosti a spôsobe, čo sa malo negatívne odraziť na zdravotnom stave poškodenej. Táto výpoveď je pritom nateraz opretá aj o ďalšie dôkazy uvedené v uznesení okresného súdu. Opodstatnenosť trestného stíhania sťažovateľa vyplýva aj z výpovedí jeho dcér ██████████ a ██████████, ktoré sú v podstatných črtách zhodné s informáciami podľa výpovede poškodenej ██████████. Relevantné skutočnosti mal potvrdiť aj zať sťažovateľa ██████████, pričom dôvodnosť podozrenia vyplýva aj z listinných dôkazov a záverov znaleckého dokazovania podrobne špecifikovaných na s. 9 uznesenia okresného súdu.

9. K dôvodnosti trestného stíhania ústavný súd zhrnujúco a v podstate v zhode so závermi všeobecných súdov podotýka, že v rámci rozhodovania o väzbe nie je úlohou súdov s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy a uzatvárať právnu kvalifikáciu stíhaných skutkov. Konečné ustálenie uvádzaných súvislostí je vyhradené až rozhodovaniu vo veci samej, ktoré nasleduje po vykonaní celého dokazovania v súlade so zásadou bezprostrednosti a ústnosti po podaní obžaloby (m. m. napr. III. ÚS 22/2025). Ústavný súd akcentuje, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní v danej veci permanentne prebieha, ako to napokon vyplýva aj z rozhodnutí súdov, ktoré aktuálne rozhodovali o sťažovateľovej väzbe. Všeobecné súdy pritom poukázali na dôkazy, ktoré už boli vykonané, pričom podotkli aj to, že zatiaľ neboli realizované všetky dôkazy navrhnuté

prokurátorom v obžalobe. Súdny aj špecificky uviedli, akému radu skutočností priznali väzobnú relevanciu, pričom s určitou časťou námietok sa krajský súd vyrovnal tak, že ide o argumentačné línie presahujúce rámce rozhodovania o väzbe, pretože finálne hodnotenie dôkazov je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej. Niet pochýb o tom, že tieto závery sú v plnom súlade s uvádzanou rozhodovacou praxou ústavného súdu. Uvedeným argumentačným líniám sťažovateľa preto nebolo možné priznať procesný úspech.

10. Ani zásadný argument podanej ústavnej sťažnosti spočívajúci v tvrdení, že všeobecné súdy sa nedostatočne zaoberali naplnením a pretrvávaním dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, neobstojí. Obava, že sťažovateľ bude pokračovať v páchaní tvrdenej trestnej činnosti, nemá svoj základ len v samotnom charaktere a povahe žalovanej trestnej činnosti, ale aj v konkrétnych okolnostiach týkajúcich sa osobnosti sťažovateľa, najmä v jeho kriminálnej minulosti a vplyve užívaného alkoholu na jeho správanie. Okresný súd zdôraznil, že stíhaná násilná trestná činnosť trvala viac ako 8 mesiacov, každodenne sa opakovala, stupňovala sa jej intenzita a závažnosť v obraze podrobne špecifikovanom v uznesení okresného súdu (ponižovanie, vulgárne nadávky a vyhrážky, aj fyzickou likvidáciou, agresívne správanie sťažovateľa, útoky proti životu a zdraviu poškodenej – bývalej manželky a podobne). Súdny prihliadli aj na spôsob spáchania tvrdenej trestnej činnosti, kedy išlo o agresívne a násilné útoky aj pod vplyvom alkoholu, na zdôraznenie ktorých mal sťažovateľ využívať legálne držané strelné zbrane, a tiež na skutočnosť, že poškodenými mali byť sťažovateľovi blízke osoby, ktoré sa nevedia dostatočne pred nepredvídaným agresívnym správaním sťažovateľa brániť. Ústavný súd je so zreteľom na uvedené názoru, že všeobecné súdy dostatočne objektivizovali, akaj trestnej činnosti by sa sťažovateľ mohol dopúšťať v prípade, ak by bol trestne stíhaný na slobode. Z uznesenia okresného súdu totiž celkom adresne vyplýva, že obava z pokračovania v trestnej činnosti smeruje k pokračovaniu toho konania, pre ktoré bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie.

11. Všeobecné súdy poskytli sťažovateľovi odpoveď aj na námietku týkajúcu sa jeho predchádzajúcej trestnej činnosti. Krajský súd konštatoval, že sťažovateľovo väzobné stíhanie sa neopiera jedine o predošlé zahladené odsúdenie, ale aj a o ďalšie už popísané okolnosti. Inými slovami, samotná skutočnosť odsúdenia sťažovateľa v minulosti nebola individuálnym, resp. izolovaným dôvodom pretrvávania dôvodu tzv. preventívnej väzby. Súdny túto skutočnosť uviedli ako jeden z viacerých argumentov vzťahujúcich sa na osobnosť sťažovateľa. Krajský súd pritom aj konkretizačne podotkol, že tak aktuálne tvrdenej trestnej činnosti, ako aj minulého zahladeného odsúdenia, sa mal sťažovateľ dopúšťať pod vplyvom alkoholu, čo dokrešľuje problémy sťažovateľa s alkoholom. Bez úmyslu nahrádzať dôvody uvedené krajským súdom treba len dodať, že zahladená kriminálna minulosť sa aj podľa početnej judikatúry ústavného súdu (m. m. napr. I. ÚS 1/2015, III. ÚS 435/2023, III. ÚS 23/2025) môže zohľadňovať pri posudzovaní dôvodnosti väzby. Súdny teda nevychádzali výlučne z druhu, charakteru, rozsahu a závažnosti tvrdenej trestnej činnosti, ako to v ústavnej sťažnosti namieta sťažovateľ, ale trvanie dôvodov väzby podporili konkrétnymi skutočnosťami odôvodňujúcimi obavu z pokračovania v trestnej činnosti.

12. Ďalej sťažovateľ tvrdil, že s poškodenou je toho času právoplatne rozvedený, takže niet obavy z pokračovania v trestnej činnosti, ktorá sa mu dáva za vinu. V reakcii na uvedené však ústavný súd upriamuje pozornosť na s. 16 napadnutého uznesenia, odkiaľ vyplýva argumentačne prijateľné vyrovnanie sa s uvádzanou námietkou. Krajský súd v podstatnom podotkol, že medzi poškodenou a ním existujú ešte určité väzby. Pre ústavný súd sa pritom ako mimoriadne podstatné javí to, že

sťažovateľ s poškodenou ani v minulosti neobývali spoločnú domácnosť, ale sťažovateľ mal poškodenú opakovane vyhľadávať v domácnosti ich dcér a mal ju citovo ovplyvňovať, v dôsledku čoho sa k nemu mala vrátiť. Takýto kontakt sťažovateľ podľa záverov krajského súdu môže využívať na pokračovanie a gradovanie v tvrdenej trestnej činnosti. Napokon, pri poslednom ataku nemal sťažovateľ rešpektovať ani výzvy, aby domácnosť opustil, čo bolo dôvodom, pre ktorý musela byť privolaná polícia. Ústavný súd sa preto stotožňuje so závermi krajského súdu, že na podklade uvádzaných skutočností nie je vylúčené, že sťažovateľ by v prípade prepustenia z väzby na slobodu mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti.

13. K dôvodnosti stíhania sťažovateľa vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ústavný súd uvádza, že rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, čo sa týka dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak sťažovateľ nebude držaný vo väzbe. Inými slovami, pri rozhodovaní o tzv. preventívnej väzbe postačuje reálna hrozba, že sťažovateľ bude konať tak, ako predpokladá uvedený dôvod väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. napr. II. ÚS 348/2016). Všeobecnými súdmi uvádzané okolnosti sú z hľadiska obmedzenia osobnej slobody väzbou ústavno-právne akceptovateľné, pretože okresný súd a krajský súd poskytli primerané dôvody, o ktoré sa opiera sťažovateľovo väzobné stíhanie. Nemožno tak prisvedčiť sťažnostnej námietke, že obava z naplnenia dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom je ústavno-právne neakceptovateľná.

14. Pokiaľ ide o posúdenie dôvodov napadnutého uznesenia v časti týkajúcej sa nenahradenia väzby sťažovateľa alternatívnymi prostriedkami, ústavný súd uvádza, že obsahom základného práva podľa čl. 17 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju miernejším opatrením, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (m. m. napr. III. ÚS 435/2023). Nahradenie väzby zákonom ustanovenou garanciou a s tým spojené obmedzenia sú benefitom obvineného, ktorý mu umožňuje napriek danosti materiálneho a formálneho dôvodu väzby byť stíhaný na slobode (teda s využitím miernejšieho prostriedku zásahu do osobných práv – R 44/2018; m. m. napr. aj III. ÚS 435/2023). Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi opakovane akcentuje, že väzba predstavuje vážny zásah do osobnej slobody. Preto je povinnosťou všeobecných súdov obzvlášť citlivo zvažovať argumenty pre ďalšie trvanie väzby (m. m. napr. III. ÚS 625/2022).

15. Okresný súd podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa písomným sľubom a ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. V tomto smere poukázal popri charakteristike tvrdenej trestnej činnosti v podstate na dôvody tkvejúce v osobe sťažovateľa, ktoré substitúcii väzby bránia. Okresný súd akcentoval nadužívanie alkoholu sťažovateľom a aj v ďalších súvislostiach konkrétne vyvažoval potenciál mechanizmu nahradenia väzby na jednej strane a riziko spojené s prepustením väzobne stíhaného sťažovateľa na slobodu na druhej strane. Takto okresný súd uviedol, že nahradenie väzby by nebolo efektívne so zreteľom na to, že sťažovateľ by sa mal aj po prepustení z väzby nachádzať v susedstve svojej bývalej manželky (poškodenej), v dôsledku čoho by mohol vznikáť problém s plnením uložených povinností a obmedzení. Sťažovateľ by mohol spôsobovať bývalej manželke nielen fyzické, ale aj psychické utrpenie. Forma nahradenia väzby písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka sa so zreteľom na uvádzané okolnosti teda nejavila ako účelná. Ďalej okresný súd

poukázal na závery znaleckého dokazovania, ktoré výrazným spôsobom spochybňujú skutočnú ochotu sťažovateľa podrobiť sa dohľadu probačného a mediačného úradníka. Krajský súd na s. 18 napadnutého uznesenia k nenahradeniu väzby písomným sľubom ešte poznamenal, že takýto postup nie je mysliteľný so zreteľom na znalecky konštatovanú všeobecne zníženú vierohodnosť sťažovateľa, ktorá v tam uvedenej podrobnej špecifikácii mala vyústiť v trestnú činnosť, ktorá je sťažovateľovi toho času dávaná na vinu.

16. Ústavný súd sumarizuje, že krajský súd v spojitosti s okresným súdom zrozumiteľne, konkrétne a skutkovo priliehavo vysvetlili dôvody uloženia tzv. preventívnej väzby a neúčelnosť využitia prostriedku nahradenia väzby v okolnostiach konkrétnej kauzy. Zovšeobecnené povedané, okresný súd a krajský súd korektne pomeriavali na jednej strane záujem spoločnosti na stíhaní tvrdenej trestnej činnosti a na tom, aby sa zabránilo potenciálnemu konaniu postulovanému v § 71 ods. 1 Trestného poriadku zo strany sťažovateľa, a na druhej strane základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu (s. 18 napadnutého uznesenia). Podľa ústavného súdu sú dostatočne zrejmé príčiny, pre ktoré nebolo možné sťažovateľa prepustiť z väzby na slobodu pri jej substitúcii menej invazívnymi mechanizmami predpokladanými platnou a účinnou právnou úpravou (písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka). Z tohto dôvodu nemohla byť táto námietka uvedená v ústavnej sťažnosti vyhodnotená ako ústavno-právne relevantná.

17. Ostatná sťažnostná námietka sa upína na porušenie zásady prezumpcie sťažovateľovej nevinu napadnutým uznesením. Zásada prezumpcie nevinu predstavuje jeden zo základov spravodlivého trestného konania. K jej porušeniu dôjde, ak výroky príslušnej úradnej osoby, ktoré sa týkajú osoby obvinenej z trestného činu, odrážajú alebo vyjadrujú názor, že je vinná, a to ešte predtým, ako bola jej vina preukázaná v súlade so zákonom. Postačuje, dokonca aj pri absencii formálneho konštatovania, tiež argumentácia nasvedčujúca tomu, že úradná osoba považuje obvineného za vinného [napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci *Daktaras v. Litva*, bod 41, obdobne rozhodnutie ESLP vo veci *Allet de Ribemont v. Francúzsko*, bod 35]. Je však potrebné robiť rozdiel medzi výrokmi, ktoré odrážajú alebo vyjadrujú názor, že dotknutá osoba je vinná, a výrokmi, ktoré iba vyjadrujú stav podozrenia („*a state of suspicion*“). Prvé výroky porušujú zásadu prezumpcie nevinu, zatiaľ čo druhé výroky boli považované za prijateľné alebo nezávadné v rôznych situáciách posudzovaných ESLP (napr. rozhodnutie ESLP vo veci *Lutz v. Nemecko*, séria A, č. 123, bod 62). Ústavný súd teda opakovane a osobitne akcentuje (m. m. napr. III. ÚS 44/2024), že to, či namietané výroky úradnej osoby porušujú zásadu prezumpciu nevinu, má byť posudzované v kontexte osobitných okolností, za akých boli tieto výroky urobené (napr. rozhodnutie ESLP vo veci *Daktaras v. Litva*, bod 43 alebo rozhodnutie ESLP vo veci *Adolf v. Rakúsko*, body 36 – 41). Dôležitý je skutočný význam vyhlásení, nie ich doslovné znenie (rozhodnutie ESLP vo veci *Lavents v. Litva*, bod 126).

18. Pri skúmaní opodstatnenosti avizovanej námietky ústavný súd zistil, že sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s celkom dvomi konštatovaniami krajského súdu uvedenými v odôvodnení napadnutého uznesenia:

a) „... u neho väzobné dôvody predsa nestoja výhradne na trestnej minulosti, ale sa opierajú aj o iné relevantné skutočnosti rozvedené vyššie, ktorými sú predovšetkým charakter a okolnosti trestnej činnosti (násilná trestná činnosť, verbálne a fyzické útoky, vyhrážky smrťou, intenzita

útokov, gradácia, trestná činnosť páchaná v spoločnej domácnosti, čo ju robí ťažšie odhaliteľnou, pričom trestná činnosť mala byť zdôraznená prítomnosťou zbraní)...“;

b) „... pričom obžalovaného od páchania trestnej činnosti nemal odradiť ani fakt, že mal protiprávne konať voči svojim najbližším osobám a mal v nej pokračovať aj po návrate poškodenej do spoločnej domácnosti až do momentu zadržania.“

19. V reakcii na uvedené ústavný súd podotýka, že krajský súd o uvedené výroky podľa svojho výslovného záveru oprel výlučne väzobné dôvody (bod 31 napadnutého uznesenia na jeho s. 16), resp. nemožnosť nahradenia sťažovateľovej väzby miernejším opatrením (bod 35 napadnutého uznesenia na jeho s. 17). V bode 35 napadnutého uznesenia navyše krajský súd podotkol, že ide o (aktuálne) „**stíhanú**“ trestnú činnosť, odkiaľ možno už *prima facie* dedukovať, že v tomto smere nedošlo k vysloveniu finálneho úsudku o vine sťažovateľa v konkrétnej veci. Obdobný záver možno urobiť aj na podklade bodu 31 napadnutého uznesenia. Odtiaľ v tam uvádzaných intenciách vyplýva, že sťažovateľ „**mal**“ protiprávne konať, a *in fine* aj to, že v trestnej činnosti „**mal**“ pokračovať po návrate poškodenej do spoločnej domácnosti – až do momentu zadržania.

20. V daných prípadoch teda krajský súd neuviedol s konečným záverom, že sťažovateľ trestnú činnosť páchal, ale prezentoval názor o tom, že trestnú činnosť mal páchať. Uvádzané pasáže odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je možné hodnotiť extrahovane od kontextu použitej argumentácie v celom svojom komplexe. Z okolností posudzovanej veci a dôvodových línií tohto uznesenia je totiž zrejmé, že materiálne podmienky väzby sú v danom prípade splnené, pričom sťažovateľom poukazované formulácie použil krajský súd v kontexte zákonom predpokladaného skúmania materiálnych podmienok väzby, resp. substitúcie väzby miernejšími opatreniami. O vine či nevine sťažovateľa je napokon oprávnený rozhodnúť príslušný súd len na základe skutočností, ktoré boli zákonom ustanoveným spôsobom preukázané na hlavnom pojednávaní (§ 2 ods. 19 Trestného poriadku; m. m. napr. I. ÚS 217/2019, II. ÚS 484/2020, III. ÚS 44/2024). Krajský súd preto napadnutým uznesením, ktorým rozhodoval o väzbe sťažovateľa, neprejudikoval meritórne rozhodnutie v tejto veci, a tým neporušil zásadu prezumpcie nevinoty. Z tohto dôvodu ústavný súd nevzhladol ani predznamenanú časť napadnutého uznesenia ako ústavne nekonformnú.

21. Pokiaľ ide o námietku porušenia prezumpcie nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, ústavný súd pre úplnosť dodáva, že ústavnú sťažnosť v tomto rozsahu posúdil materiálnym prístupom v rámci posudzovania sťažnostných námietok smerujúcich k vysloveniu porušenia čl. 17 ústavy. Záruky procesného charakteru pri rozhodovaní všeobecných súdov o väzbe sú totiž súčasťou základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy. Povedané inak, ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi pravidelne uvádza, že ľudsko-právny imperatív objektivizovaný v čl. 50 ods. 2 ústavy je v súvislosti s konaním všeobecných súdov o väzbe neaplikovateľný (m. m. napr. I. ÚS 41/2025, III. ÚS 694/2024).

22. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým uznesením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba ústavne významná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Napadnuté uznesenie nesignalizuje

možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol v jej celosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho návrhmi uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2025

Robert Šorl
predseda senátu